

1. רמב"ם הל' מלכים ז:טו

מי האיש הירא ורך הלבב כמשמעו, שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה, ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה, וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עובר בלא תעשה, שנאמר אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם, ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו, ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו, הרי זה כמי ששפך דמי הכל, שנאמר ולא ימס את לבב אחיו כלבבו, והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת ה' רמיה וארור מונע חרבו מדם, וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד, מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה, ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא, שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך וגו' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך.

2. אגרת תימן (מה' מוה"ק, עמ' קי"ד)

דעו, שזאת היא תורת ה' האמתית שנתנה לנו על ידי אדון כל הנביאים הראשונים והאחרונים, שבתורה הזאת הבדילנו הבורא משאר בני העולם, שנאמר (דברים י' ט"ו): "רק באבותיך חשק ה' לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחריהם בכס מכל העמים כיום הזה"... והתבארה מעלתנו על זולתנו בכללותי ובמשפטיו, שנאמר (דברים ד' ח'): "ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים", קנאונו עובדי עבודה זרה כלם על דתנו קנאה גדולה, וילחצו מלכיהם בשבילה לערער עלינו שטנה ואיבה, ורצונם להלחם בה' ולעשות מריבה עמו, ואלהים הוא ומי ירב לו? ואין לך זמן מאז שנתנה לנו תורה זו עד זמננו זה, שכל מלך עובד עבודה זרה גובר או מכריח או מתגבר או אונס, שאין תחלת כוונתו ודעתו לסתור תורתנו ולהפך דתנו באונס בנצחון ובחרב, כמו עמלק, וסיסרא, וסנחריב, ונבוכדנצר, וטיטוס, ואדריונוס והרבה כיוצא בהם - זהו הנוע האחד משני הנועים... אבל הנוע השני - הם המחודדים משאר המלכיות והחכמים מיתר הלשונות... בטענות שטוענים אליה ובקושיות...

3. אגרת תימן (שם, עמ' ק"ל)

לפיכך, אחינו כל ישראל הנפוצים בקצוות הארץ, חייבים אתם לחזק קצתכם לקצתכם, ולאמץ ולורז הגדולים לקטנים, והיחידים להמון, ותחברו אומתכם על דבר אמת שלא ישתנה ולא יופר, ולהרים קולכם באמונה שלא תפול לעולם ולא תשחת, והוא להודיע לרבים שהקדוש ברוך הוא הוא אחד ולא כשאר האחדים...

4. ספר החינוך (מצ' תי"ז)

שנצטוינו להאמין כי השם יתברך הוא הפועל כל המציאות אדון הכל אחד בלי שום שיתוף, שנאמר [דברים ו', ד'], שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, וזו מצות עשה היא...

5. רמב"ם הל' יסודי התורה א:ז

אלו-ה זה אחד הוא ואינו שנים ולא יתר על שנים, אלא אחד, שאין כיחודו אחד מן האחדים הנמצאים בעולם, לא אחד כמין שהוא כולל אחדים הרבה, ולא אחד כגוף שהוא נחלק למחלקות ולקצוות, אלא יחוד שאין יחוד אחר כמותו בעולם... וידיעת דבר זה מצות עשה שנאמר ה' אלהינו ה' אחד.

6. פירוש המשניות להר"מ (הקדמה לפ' חלק)

היסוד הראשון מציאות הבורא ישתבח... היסוד השני אחדותו יתעלה. והיינו שזה שהוא עילת הכל - אחד. לא כאחד של מין, ולא כאחד של סוג, ולא כפרט האחד המורכב שמתחלק לאחדים רבים, ולא אחד כגוף הפשוט - האחד במנין, שמקבל הפרדה וחלוקה אין סוף, אלא הוא יתעלה אחד באחדות שאין כמותה אחדות בשום פנים. וזה היסוד השני הוא שהורה עליו באמרו (דברים ו: ד): שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

7. R. Shamshon Raphael Hirsch, Horeb (p. 7)

In your actual life you must recognize nothing as God apart from this universal sway of God... Beware, then, lest you take any creature and, instead of subordinating it to God, place it by the side of God as a deity, or, worse still, as *your* god. Beware lest, in observing the law of Nature and the law which governs the history of mankind, instead of honoring the wisdom of God displayed in them, you place natural law in Nature and fate in history not below God but alongside God, or lest you exclude the rule of God from the tiniest corner and introduce blind chance in its place. Beware lest, ignoring the freedom which God has bestowed on you, you misjudge the animal in yourself and, instead of seeing in it merely a power which has been sent by God and which you yourself can control, you stand in religious awe of it, or lest, overlooking your own limitations, you proudly elevate yourself into a god... If you do any of these things, you sin against the law: 'Thou shalt have no other gods before Me.'